Proletari din toate țările, uniți-vă !
La lupta pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI numărul 2 (1046)

miercuri 12 ianuarie 1966
8 pagini 30 bani

O VIZITĂ CIUDATĂ

1

Milițianul fluiera ușurel o doină oltenească. Ploua și picăturile dese, bătînd darabana în acoperișurile caselor, îi făcea o poftă grozavă de somn. Dar... era în post. De ani și ani veghează același cartier și n-a avut niciodată a raporta altceva, la sfîrșitul schimbului, decît : „Astă noapte — nimic de semnalat“. Se plimbă cu pași mari pe caldarîmul străzii, se aciui apoi iar sub o streașină și...

O umbră se tupila pe sub ziduri. Un om de statură mică, cu gulerul paltonului ridicat, cu fața acoperită de o mască, se strecura, cu pași feriți, prin ploaia care se cernea. „Nu-i lucru curat !“ hotărî milițianul. Se retrase într-o nișă și așteptă. Iar cînd umbra ajunse în dreptul său...

— Stai !

Ieși din nișă.

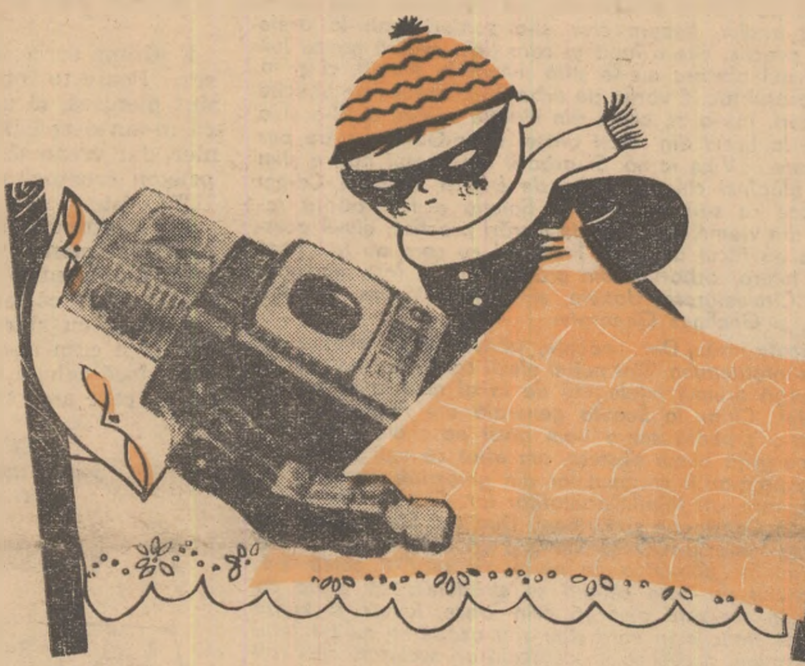
— Actele dumitale, — somă scurt.

2

Sin se culcase. El nu făcea nici revelion, nici nimic. Ce-ar fi căutat el acolo, unde petrec oamenii ?! Lui, dacă-i dai 1/4 litru de ulei la douăzeci de zile, e mulțumit. Atît îi trebuie : ulei — din cînd în cînd — și drept hrană zilnică, electricitate, pe care o ia din bateriile purtate tot la el în spate. Așa că se culcase. Dormea dus într-un fotoliu, și pentru că era decuplat de la baterii, nici măcar nu sforăia. Afară pocneau artificiile, răsuna muzica, Moș Gerilă, pe sănioara lui, trasă de iepurași, împărțea ultimele daruri — deși în rachetă mai avea o grămadă. Numai Sin dormea. Dormea dus. Și trei zile, cît dura pauza de revelion, aveau să tot doarmă.

3

Umbra se desprinse de lîngă milițian. Părea mulțumită. Cu mîinile înfipte zdravăn în buzunarele paltonului, pășea ostășește, înainte. „Casa Scînteii“ se ivi din întuneric, luminată feeric. Omul nostru se furișă — într-o clipă de neatenție a paznicului — și pătrunse în clădire. De aici, era o joacă pentru el să ajungă în redacție. Se informase și știa precis unde doarme Sin : la camera nr. 913. Sus, la etajul IX, era întuneric beznă. Dar omul nostru aprinse o lanternă și fîșia de lumină începu să se plimbe pe canaturile ușilor, în urmărirea unui număr anume...

4

— Nici măcar nu sforăie !... — se minună umbra cînd îl descoperi pe Sin odihnind liniștit pe pătucul său. Și cînd te gîndești cît rău mi-a pricinuit gîngania asta metalică !...

Ei, dacă ar fi fost Sin cuplat la bateriile sale ! I-ar fi răspuns el hoțului de la miezul nopții.

— N-am a mă teme de nimic, așa că... să-mi scot masca...

Se apleca apoi, desfăcu un capac și, ca un chirurg nemilos și... nepriceput, începu să umble cu mîna prin firele și articulațiile bietului Sin.

— Îl distrug — spuse umbra, cu un glas care ar fi umplut de groază pe oricine. Îl distrug și pace ! Parcă-i așa greu ? Vîr mîna în plasa asta de fire și cînd oi trage o dată de ea... adio, Sin ! Și deșteptul ăla de Vasile, care zicea că trebuie să știi fizică fie și numai ca să poți distruge un pricăjit de robot. Și uite că eu n-am nevoie de fizică. Am citit o simplă povestire științifico-fantastică, și gata, știu tot ! Se așeză puțin pe un scaun, cu capul în mîini. Broboane mari de sudoare îi udau fruntea.

— Da' parcă totuș e prea crud să-l las fără măruntaie. Mai bine îi fur o lampă. Fără o lampă... o singură lampă... un robot e mort.

5

10 ianuarie, dimineața. Școala generală nr. 189.

În clasa a VII-a B — rumoare.

Ștefan ZAIDES

(Continuare în pag. 3-a)

Prietenul cel mic de lîngă tine

de Alecu POPOVICI

Doi băieți descarcă un camion de lemne în curte...

Cînd stiva e gata aranjată, în prag apare tatăl celor doi copii. E uimit. A fost de serviciu de noapte. Băieții n-au vrut să-l scoale din somn.

Bunica e bolnavă. Nu s-a putut da jos din pat.

A străbătut curtea cu pași rari. A trecut pe lîngă copii. Jucau fotbal. L-au privit o clipă, au continuat jocul cu aceeași larmă...

Alt om s-a sculat noaptea tîrziu. A aprins lumina. S-a așezat la birou. A desenat ceva

BLOC NOTES

Părinții găsesc la prînz mîncarea gata, masa pusă... Fetița a avut timp — după ce s-a întors de la școală — să-i țină, pentru o zi, locul bunicii...

O întîmplare, două întîmplări un subiect, două subiecte, o povestire, două povestiri, zece... o sută.

Dar există în viața de fiecare zi și altfel de întîmplări și altfel de fapte demne de a fi încrustate pe hîrtie.

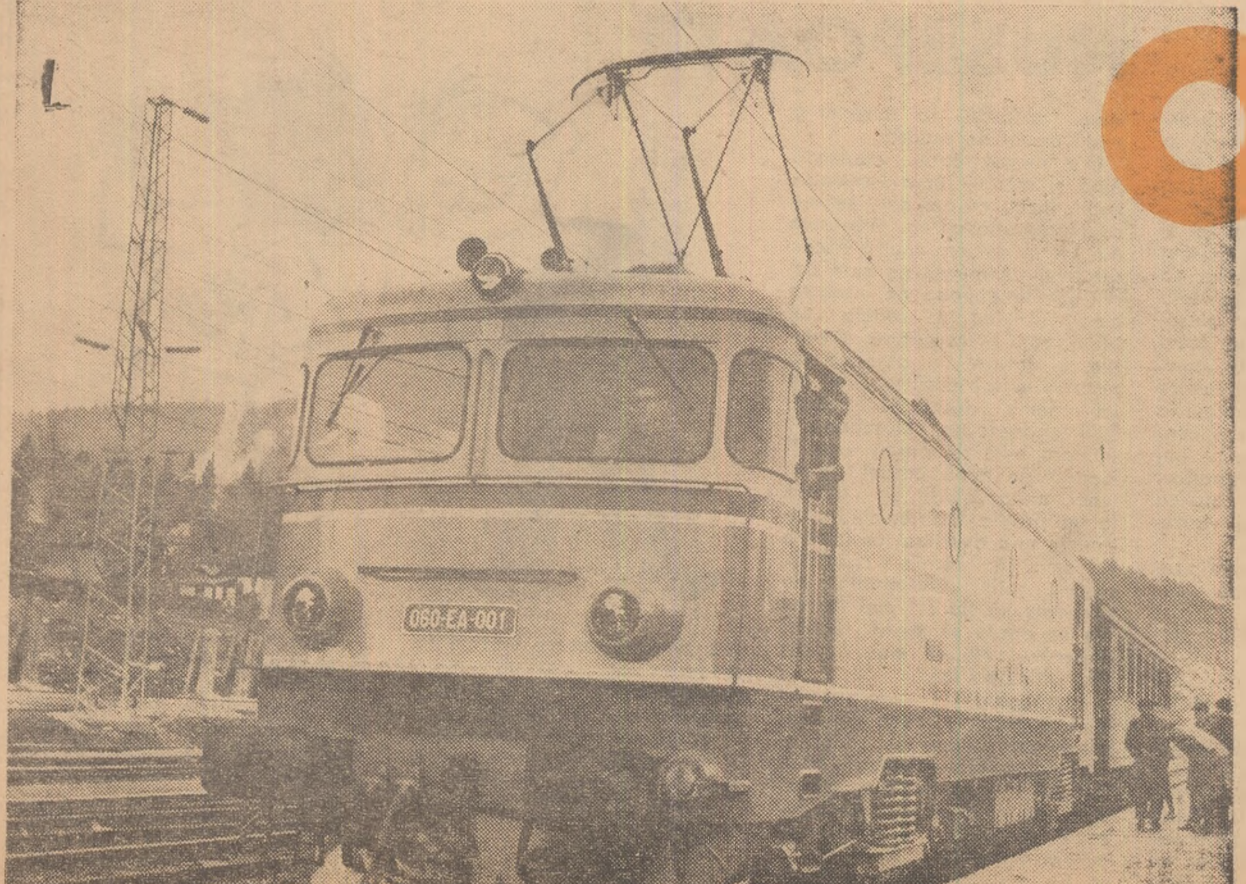
Tata s-a întors ieri de la muncă. Două cute adînci îi brăzdau fruntea. Un gînd ? O supărare ? Îl preocupa o problemă de muncă ? Un om a pe o hîrtie, a rupt-o. Încă una... O umbră mică se așterne pe prag.

— Vrei să-ți fac o cafea, tăticule ?

Omul cel mic era acolo.

Îl simți că e lîngă inima ta, că simte, gîndește și dacă puterile l-ar ține te-ar ajuta fericit. Copii ! Ne puteți ajuta mereu prin notele, prin faptele demne de cravata roșie, dar și prin sensibila, atenta, calda voastră înțelegere.

Vă spun un secret pe care ades nu vi-l mărturisim : atitudinea voastră ne bucură sau ne mîhnește. Depinde de voi.

Pe linia electrificată Brașov-Predeal (întîia de acest fel din țara noastră) a apărut recent primul tren electric.

Acest eveniment se înscrie în cadrul traducerii în viață a sarcinilor trasate de Congresul al IX-lea al P.C.R. privind modernizarea transporturilor C.F.R.

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

De la AL MEU la AL NOSTRU

Ai, să zicem, un creion. Și spui : creionul meu. *Și, pentru că e creionul tău, poți să faci ce vrei cu el : să scri (pentru asta l-ai cumpărat), ori să-l ciopleşti cu briceagul, să-l faci uitat pe undeva (dacă te-ai plictisit de el și vrei altul nou), poți chiar să-l arunci. Dar, se-nțelege, cu toate că e creionul tău, ai dovedi totuşi lipsă de respect pentru muncitorii care l-au făcut, precum și pentru munca celor care ți-au dat bani să-l cumperi, dacă nu l-ai întrebuințat cu folos pînă la... capăt.*

Spui al meu. *Dar, de multe ori folosești și cuvintele* al nostru *sau* a noastră. *Spui* școala noastră, clasa noastră, terenul nostru *(de volei, baschet sau fotbal). Toate acestea sînt obiecte care îți aparțin și ție, dar, spre deosebire de* creionul tău, *aparțin și altora. Ele formează ceea ce se* numește bunul obștesc. *De bunul obștesc ai obligația să te folosești în așa fel, încît să rămînă în perfectă stare, pentru ca toți cei din jurul tău să se poată folosi și ei, la rîndul lor, de el. Iei o carte de la bibliotecă. Dacă o citești fără să-i îndoiești colțurile, fără s-o mîzgălești, cel care o va lua după tine va putea și el s-o citească. Și dacă toți vor proceda așa, cartea va putea fi citită de mii de oameni. Dar dac-o vei mîzgăli, dacă-i vei rupe coperțile ori foile, atunci, se-nțelege, cei care o vor lua după tine n-au s-o mai poată citi. Și vor trebui cheltuiți alți bani, și timp, și muncă, pentru ca să fie scoasă o nouă asemenea carte.*

Sînt mulți, foarte mulți elevi, care știu bine ce-nseamnă al meu *și ce-nseamnă* al nostru, *care-și cunosc îndatoririle față de* bunul obștesc. *Într-o seară treceam pe strada principală din comuna Dolhasca (regiunea Iași). Era tîrziu și elevii plecaseră cam de multișor pe la casele lor. Totuși, cîteva geamuri ale școlii erau luminate. Curios, am intrat pe poartă și am urcat la etajul I. În clasa a VI-a B, un grup de băieți și fete gospodăreau prin clasă. Băncile străluceau de curățenie. În colțul ei, tabla era și ea așa de curată, că arunca împrejur reflexe. În ferestrele cu perdeluțe albe, florile abia udate respirau prospețime prin toate frunzele și petalele lor. Eroii acestei... opere erau pionierii Tomița Mihai, Cristea Mihai, Mocanu Magdalena, Diaconescu Marioara, Buburuz Valentina și Ciudin Dan. Alături — clasa a VII-a A... strălucea și ea, la fel ca a VI-a B. Pionierele Crăciun Melania și Bucur Elena mai aveau de spălat numai două bănci și erau gata. De la acești* mici gospodari *am aflat că în școala lor e o adevărată întrecere pentru păstrarea mobilierului și a curățeniei în clasă.*

Grija aceasta deosebită pentru păstrarea bunului obștesc am întîlnit-o și în alte școli. La Școala generală nr. 1 din Suceava elevii îngrijesc florile și arborii decorativi de pe coridoare atît de bine, că au crescut așa de mari încît ai impresia că te afli în niște mici parcuri. La Școala generală din Pașcani, oricît ai căuta, n-ai să găsești nici măcar o zgîrietură pe vreuna din băncile noi. Secretul ? Încă de la începutul anului, fiecare elev și-a confecționat, la orele de lucru practic, cîte o husă în care ține învelită banca lui.

— Școală dragă, să fii cît mai frumoasă ! pare să spună cei doi pionieri, de la Școala generală nr. 122 din București care înfrumusețează clasele, coridoarele.

...Spre deosebire de ei, „viteјii" de la Liceul „Mihai Viteazu" din Capitală iau cu asalt balustradele. Drumul pe trepte n-a fost încă descoperit de ei...

Dar bunul obștesc *nu se află* numai în școală, *ci și în satul și orașul tău. E vorba de arborii decorativi, de băncile din parcuri. Într-o zi, elevii din clasele a V-a, a VI-a și a VII-a de la liceul din micul orășel Băile-Govora și-au pus o întrebare : „Vine iarna. Și arborii din orașul nostru știm că sînt plăpînzi cînd e vorba de frig și zăpadă. Ce-am putea face ca să-i protejăm ?" Soluția a fost găsită repede și din vreme. La orele de lucrări practice, elevii acestor clase au făcut din paie învelitori cu care au îmbrăcat tulpinile tuturor arborilor din orășel. Cine a fost mai harnic ? Și Cîrciumărescu Janeta, și Bucatoș Vasile, și Radu Filofteia, și Ghelmez Gheorghe.*

Din păcate însă... Din păcate, pădure fără uscături nu se poate întotdeauna. Sînt puțini elevii care n-au reușit încă să parcurgă drumul înțelegerii de la al meu la al nostru. Totuși sînt. Chiar la Școala generală din Pașcani, acolo unde într-o sîmbătă seara i-am găsit pe cîțiva gospodari tratînd cu grijă bunul obștesc, am aflat că unii se poartă cu el de parc-ar fi creionul lor din ghiozdan, penițele de prin buzunare, ori tălpile pantofilor lor. Cobaul Gheorghe, Pantelimon Constantin și Bîrleanu Dumitru. Sînt numai trei. Din cauza lor însă, cîte se întîmplă ! Vin în clasă fără să își șteargă încălțămintea de noroi ori praf și calcă așa, pe parchetul pe care ceilalți se străduiesc să arate ca oglinda. În recreații aleargă prin clase, lovesc și zgîrie pereții. Iar băncile în care stau sînt acoperite cu tot felul de litere, nume și desene, în cerneală ori sculptate cu vîrful briceagului.

De la al meu la al nostru e un drum pe care și tu, și toți ceilalți elevi trebuie să-l parcurgă. E drumul înțelegerii importanței pe care o are azi în țara noastră acest bun obștesc, pe care oamenii muncii, conduși de partid, se străduiesc să-l facă să crească de la un an la altul. De la un an la altul mai multe școli noi, mai multe bănci noi, mai multe cărți în biblioteci, mai multe aparate de gimnastică, mai mulți arbori și flori care să înfrumusețeze satele și orașele. Ca elev trebuie să ajuți și tu la îmbogățirea bunului obștesc. Cum ? Deocamdată prin păstrarea și îngrijirea celui care există. E o datorie, o obligație de onoare.

Constantin DIACONU

Din unitățI, detașamente, grupe

Vreau să fiu ca tine

Am o soră mică. Nu peste mult timp va deveni pionieră. Abia aștept s-o văd intrînd pe ușă, veselă pînă la lacrimi și să-mi spună : „Uite, Doru, am o cravată roșie, așa cum aveai tu ! Te bucuri ? și firește, o să mă bucur : mai întîi și-ntîi pentru că un pic o învăț să fie ordonată, să-și facă lecțiile la timp, să-și ajute colegii.

Uneori mă întreabă : Tu ce făceai cînd erai pionier ? O dată, i-am arătat carnetul de note. A zîmbit și mi-a arătat caietele ei de teme : vezi, am și eu note de 9 și 10. Ca tine. Altădată, cînd am primit gradul de președinte de unitate, s-a uitat la mine cercetător și mi-a spus pur și simplu : „vreau să mă iubească și colegii mei așa cum te iubesc colegii tăi pe tine" !

Anul trecut am fost ales secretar U.T.C. pe școală. I-am povestit și surorii mele. N-a înțeles totul, dar m-a felicitat zicîndu-mi : Înseamnă că ai fost un pionier bun ! Și vreau să fiu ca tine !

(După corespondența lui **BLIDAR DINU** clasa a VIII-a, Școala generală nr. 12, Arad).

Un prieten credincios

E ultima scrisoare pe care ți-o adresez. Poate te întrebi de ce ? **Nu mai sînt pionieră, ci utecistă. Îmi pare rău** că m-am despărțit de cravata de pionier, **dar vreau să-ți spun că am un alt** prieten credincios : **carnetul roșu** de U.T.C.-ist.

Îți mulțumesc dragă „Scînteia pionierului" pentru sfaturile pe care mi le-ai dat, pentru ajutorul tău prețios și-ți promit că-mi voi continua corespondența cu ziarul „Scînteia tineretului", așa cum m-ai învățat tu. Îți vor scrie însă colegii mei mai mici, pionierii, cu care am rămas prietenă.

ZINCĂ MARIANA
Școala generală com. Voicești, raionul Drăgășani

În clasa noastră

De curînd, împreună cu altă colegă din clasă, am intrat în rîndurile organizației U.T.C. Carnetul roșu de utecist a înlocuit cravata de pionier pe care am purtat-o cu atîta dragoste. Mă bucur nespus că sînt utecistă. Sînt mai mare și încrederea colegilor mei e și mai mare. Să vedeți cum se străduiesc pionierii din clasa noastră să învețe bine, să fie disciplinați ca să merite cinstea de a fi membrii U.T.C.-iști ! Și noi îi ajutăm să fie la înălțime.

ANGHEL FLORICA
Școala generală Păunești, raionul Adjud.

METAMORFOZA LUI NUSEPOATE

De Ovidiu ZOTTA

Deunăzi, am găsit pe ultima bancă un carnet de însemnări personale. Mi-am îngăduit să transcriu cîteva pagini care mi s-au părut demne de atenție. Le redau întocmai.

Pe Nusepoate l-am întîlnit pot spune încă în fragedă copilărie. Țin minte că voiam să-mi fac singur un zmeu. Am căutat hîrtie, clei, speteze, dar cînd să mă apuc de lucru, auzii un glas tărăgănat :

— Nu se poate ! Las-o baltă. N-auzi că nu se poate ?

M-a cuprins deodată un fel de lene dulce și moleșitoare. Privindu-l mai atent pe autorul exclamației de mai sus, am băgat de seamă că avea vreo șapte ani — exact vîrsta mea ! Părul îi era șaten și ochii căprui — leit chipul meu ! Nusepoate îmi semăna cum seamănă între ele două picături de apă ! Cu timpul, am mai observat că tot ce se schimba la mine, pe măsura trecerii anilor, se schimba și la el ! Cînd mi-a prescris doctorul ochelari, Nusepoate și-a procurat și el **o pereche** ! Odată, m-a mușcat **un cîine** și a trebuit să fac 15 injecții antirabice. Ei bine, le-a făcut și Nusepoate ! În clasă, ședea în banca mea, **pe locul meu,** dar fiind identic cu mine, se vede că, prin suprapunere coincideam ca triunghiurile asemenea și de aceea nimeni nu observa ciudățenia... Îmi era atît de drag simpaticul Nusepoate încît toată ziulica eram cu numele lui pe buze. De exemplu...

— Învață și tu o poezie pentru serbare, îmi spuneau colegii.

— **Nu se poate...** N-am talent de recitator.

— Încearcă să faci zilnic 2-3 exerciții suplimentare la matematică. Ai note slabe !

— **Nu se poate...** Matematica nu-mi intră în cap.

Aceste răspunsuri nu le dădeam eu singur. Mi le sufla **celălalt,** amicul, Nusepoate ! Uneori, îmi era ciudă, dar nu găseam puterea de a-l contrazice pentru că, trebuie să recunosc, datorită lui duceam o viață destul de ușoară.

Dar timpul, care erodează pînă și munții, lucra într-una... Încet, încet, mi-am dat seama că Nusepoate mi se substituia din ce în ce mai mult ! Făcea tot felul de aiureli pe care cei din jur le puneau pe seama mea ! Lăsînd în seama lui Nusepoate și învățătura, și cărțile, și tot, m-am pomenit cu niște note înfricoșătoare și cu un renume destul de prost ! Să-l izgonesc pe Nusepoate ? Îmi era milă de parcă m-aș fi izgonit pe mine însumi ! Și-atunci, m-am gîndit să recurg la un șiretlic. Odată, cînd dirigintele m-a avertizat cu tristețe că am să rămîn repetent, mi-am șoptit : **„Nusepoate ! Nu se poate să fiu cel mai leneș ! Nu se poate să pierd timpul degeaba ! Nu se mai poate să-i sfidez pe toți".**

Nusepoate a încremenit ! Dar ce putea să facă ? Îl atacasem cu propria sa armă — încăpățînarea — numai că o foloseam într-o direcție opusă celei de pînă acum ! Am început să învăț, era greu, scăpasem multe lecții. Am încercat să fiu mai deschis în relațiile cu colegii, era dificil, pierdusem într-o oarecare măsură încrederea lor, dar nu m-am descurajat. Nusepoate ofta și scrîșnea, însă degeaba !

— Nu se poate... începea el.

— ...să mai iau note proaste ! completam eu repede.

— Nu se poate... relua el, scos din sărite.

— ...să nu fiu și eu un om respectat de ceilalți ! răspundeam eu prompt.

Iată cum am reușit să fac din Nusepoate un aliat, un prieten adevărat și nu un „amic" ipocrit ! Acum nu-mi mai e rușine să recunosc că e... una și aceeași persoană cu mine! Ori de cîte ori am cîte ceva de făcut, îl aud :

— Nu se poate să nu duci lucrul la bun sfîrșit !

Așa s-a petrecut metamorfoza lui Nusepoate !

IMPORTANŢA NOTIŢELOR

SFATUL PROFESORULUI

„Caiete, caiete, atîtea caiete care fac ghiozdanul doldora şi greu, greu foc! Pe mine caietele de notiţe mai rău mă încurcă. Odată, mi-am uitat caietul de notiţe la matematică şi am scris pe cel de geografie. Altădată, din „grabă", am pus caietul de română în locul celui de matematică. În timpul orei am luat notiţe pe două pagini răzleţe. Cînd am vrut să-mi pregătesc lecţiile, să-mi scriu problemele, am pierdut multă vreme fără rost. Cele două pagini au apărut abia a treia zi. Erau în cartea de istorie. La recapitularea materiei pe întreg trimestrul a fost şi mai greu. Multe lecţii lipseau. Altele mi se păreau foarte încurcate. Şi a doua zi trebuia să dau teză.

Mai bine nu mai notam nimic, nu mai scriam atîta şi mă sprijineam pe carte şi pe capul meu — că e „destul de bun".

Cam asta-i explicaţia nereuşitei la teza de matematică a unuia dintre elevii mei, care nu este cel mai rău — dar care se dovedeşte a nu fi nici dintre cei mai buni.

Şi atunci am cerut lui Valentin să ne aducă ghiozdanul lui „doldora" de cărţi şi caiete.

Luase nota 10 la teza de matematică.

L-am rugat să scoată un caiet de notiţe.

— Care?

— Oricare. Toate erau învelite cu hîrtie albastră, aveau marginile netede, colţurile drepte. Parcă erau noi. Am ajuns la caietele de matematică. Scrise cu creionul, notiţele prezentau oglinda lecţiilor predate: cu data, titlul şi succesiunea explicării, însoţite de figuri geometrice, desenate în grabă, dar corect. Şi tot astfel caietele de română, fizică, naturale.

— Îţi pierzi multă vreme luînd aşa de îngrijit notiţe în clasă? l-am întrebat pe Valentin.

Ne-a răspuns calm şi zîmbitor, că nu pierde timp. Dimpotrivă, notiţele îl ajută foarte mult în pregătirea lecţiilor. De aceea are vreme să scrie fără grabă, curat, frumos. Ba îi rămîne şi timp de joacă sau de citit.

Pregătirea pentru teză n-a fost o problemă grea, obositoare. Caietul de notiţe alături de cel de probleme şi de carte i-au înlesnit recapitularea.

Caietele de notiţe i-au fost de mare ajutor şi la celelalte materii.

Valentin are dreptate. Notiţele nu înseamnă grijă sau efort suplimentar, ci vă ajută să munciţi mai bine şi mai ordonat, cu rezultate mai frumoase şi fără oboseală zadarnică.

Prof. Mihaela MIHAILESCU
Şcoala generală nr. 12, Bucureşti

În laboratorul de chimie

CUM NE COMPORTĂM

UN BĂIAT PREZENT PESTE TOT

L-am întîlnit pe Radu sus, pe pereţi. Suspendat acolo, deasupra tablei, ca un liliac singuratic. Imaginaţi-vă o pată neagră pe un cîmp de zăpezi!... Şedea nemişcat într-un echilibru perfect.

— Ai să cazi! i-am spus speriat.

Dar el tăcea fără să audă. Asculta însă. Asculta freamătul clasei, scîrţîitul uşor al peniţelor pe caiet, creanga de la fereastră legănată de vînt. Am crezut că Radu e poet! Dar nu e poet. Şi totuşi, această tăcere gravă a lui, pe albul pereţilor, ca un pui de eschimos într-un iglu, aşteptînd trecerea renilor!

L-am lăsat singur. Dar de-abia m-am aşezat în bancă, abia am întors prima foaie de carte, că l-am şi văzut! Iar l-am văzut! Coborîse de pe pereţi. Nu ştiu cînd! Şi apăruse în bancă. De data asta părea mic, mic de tot, prietenul meu Radu.

— Cum de poţi să te faci atît de mic?! Pe pereţi erai altfel!

— Sînt foarte elastic! Pot să mă întind şi să mă micşorez cît vreau! Dacă nu crezi, iată!

Şi l-am văzut deodată pe fereastra aburită. Se făcuse una cu geamul şi aproape străveziu ca şi el! Apoi... a dispărut o clipă şi l-am revăzut, unde credeţi?! În cartea de istorie.

— Îţi place foarte mult istoria?

— Aşa şi-aşa! mi-a răspuns. O fac mai mult pentru că îmi place să fiu pretutindeni.

Hai, închide ochii! Acum deschide-i!

I-am închis, i-am deschis!

Şi el, el, răsărise lîngă clanţa uşii! Pe uşă chiar. Şi nu cădea!

Semăna cu un păianjen agăţat, la capătul firului subţire.

L-am întîlnit apoi pe o frunză lată de ficus. Poate, în clipa aceea, să fi fost pasăre?!

L-am întîlnit apoi în tramvai, pe o hîrtie de 1 leu. M-am speriat la început. Taxatorul mi-a dat rest două hîrtii de 1 leu. Şi pe una din ele, cocoţat, sigur de el, prietenul Radu!

— Glumeşti! Cred că nu eşti tu? Rîzi de mine?

— Ba eu sînt! Am vrut să-ţi demonstrez cît de abil mă strecor oriunde şi oricînd.

— Bine, dar aşa... în chip de rest la tramvai? Eşti extraordinar! Cînd mai ai timp să-nveţi dacă tu eşti un as al scamatorilor!?

Cuvîntul „învăţătură" l-a făcut să ridice din umeri.

— E adevărat! Nu prea am timp! Asta aşa e! Şi uite, acum mi-e somn! Cred că am muncit prea mult.

Şi bineînţeles, l-am găzduit în buzunarul meu. Leul acela nu l-am mai dat nici unui prieten. Îl iubesc pe Radu şi vreau să-l păstrez ca amintire în buzunarul meu. Şi ori de cîte ori povestesc cuiva şi nu mă crede, scot hîrtia de 1 leu pe care scrie cu creion chimic: „Radu Muşat clasa a V-a".

Nu uită niciodată să scrie şi clasa în care este.

În general, ştiu că alfabetul se supără cînd un elev nu-i învaţă cum trebuie toate literele. Radu ştie foarte bine literele şi totuşi, alfabetul e supărat şi pe el.

— De ce? întreb. Îl găseşti pe Radu oriunde şi oricînd.

— Da! Iscălitura lui! E adevărat! Dar asta nu-mi face cinste! St! Parc-aud paşi! Ascunde-te repede după colţ! spune alfabetul.

M-am ascuns după colţ.

Era seară. Şi-n raza Lunei, apăru Radu. Venea de la cinematograf.

S-a oprit deodată... şi cu pixul, s-a iscălit pe coloana înaltă şi albă a unui bloc nou.

Cred că prietenul meu Radu voia să urce spre stele...

Titel CONSTANTINESCU

30 de eroi

Versuri: M. LĂSTUN
Desene: G. BURSCHI

Clopoţelul şcolii sună iară
Ca un zurgălău la sănioară.
Cu avînt cei 30 de eroi
Au pornit spre alte fapte noi.

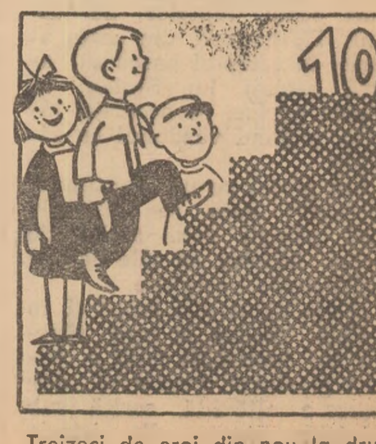
Din primul trimestru a ieşit
Colectivul şi mai strîns unit.
Unii-au mers mai slab, ce-i drept e drept,
Însă nu-i nici unul corigent.

Chiar dacă-ntre ei s-a mai ivit
Cîte un „bolnav închipuit"
Vre-un „accident" sau mesterică
Priceput grozav — (cînd drege, strică —

Ştiţi, povestea cu-n aspirator),
Le-a dat colectivul ajutor
Şi-astfel de năravuri, hotărît,
Au rămas acolo, în trecut.

Treizeci de eroi din nou la drum
Iată-i mînă-n mînă merg acum.
Urcă împreună scări de aur
Mîine fiecare va fi faur.

O VIZITĂ CIUDATĂ

(Urmare din pag. 1)

Discuţii interminabile: cum a fost în vacanţă, ce frumos a fost la Predeal, cine a avut masca cea mai reuşită la carnaval etc.

Vasile Georgescu şi... altcineva, *umbra* noastră, stau de vorbă într-un colţ mai ferit al clasei.

— Şi... ce-a zis miliţianul, cînd te-a oprit?

— Cine sînt, ce caut... de ce port mască. I-am spus... i-am spus şi de ce port mască: mă duc — zic — la carnavalul de revelion... Şi m-a lăsat în pace... Da' eu m-am dus la Sin ăla..

— Şi?

Umbra rîde.

— E mort... acum...

— Ca să zic aşa... n-o să mai ai cu el nici un chin pe trimestrul II...

6

Umbra a încremenit. Cînd a intrat Sin pe uşa clasei, s-a vîrît cît mai mult sub bancă, să nu fie văzut. Dar Sin — glonţ la profesorul de istorie.

— La mulţi ani!

— La mulţi ani, Sin! — făcu profesorul, vesel. Ce mai e nou?

— Ce mai e nou? repetă Sin. Vreau să aflu cum învaţă elevii dumneavoastră pe trimestrul II.

— O, foarte bine — surîse profesorul. Uite, elevul Vasile Georgescu, are, deja, la prima oră de fizică, un 10. Elevul George Niculescu are şi el un 9.. Elevul...

— Dar Barbu Z., cît a luat? Că pe trimestrul I are media 4 la fizică...

— A luat... Profesorul frunzări rapid foile catalogului. A luat... un 5.

— Hm, cam puţin. Dar Mihai C., cît a luat?

Umbra e acum cu totul sub bancă. Sin priveşte clasa cu ochii săi de foc.

— Mihai C are un.. 3

— 3! exclamă Sin Şi pe trimestrul I a avut media 4. L-am şi criticat, de două ori, în reportajele mele... Bravo, Mihaie, ai început bine anul... Şi trimestrul! Am să scriu din nou despre el, tovarăşe profesor...

— Dar despre cei buni, Sin, de ce nu scrii?... Despre aspectele pozitive?

— Nu cunosc acest termen: *pozitiv*. În circuitul meu lipseşte lampa aceasta... Cineva mi-a sustras-o şi am rămas profilaţ numai pe fapte negative. Cineva care...

7

Umbra se desprinse din bancă. Vasile Georgescu venea repede în urma sa . Vasile decuplă circuitele lui Sin de la baterii, iar *umbra* — Mihai C. — puse la loc lampa furată.

Şi dintr-o dată, Sin deveni parcă mai vesel, mai inimos. Începu să stea de vorbă mai pe îndelete cu Vasile, cu George...

Vasile îl opri pe Sin îi spuse:

— Uite, el, Mihai, e... umbra care a încercat să te asasineze în noaptea revelionului. Credea că dacă-ţi ia o lampă, nu vei mai colinda prin şcoli, nu vei mai putea scrie despre codaşi şi el va avea, astfel, un trai mai uşor. Dar lipsa de cunoştinţe de fizică, i-a jucat o festă şi, luîndu-ţi lampa circuitului ce depistează lucrurile bune, te-a lăsat numai cu circuitul faptelor rele... căzînd tot el victimă. Cred că aceasta va fi ultima încercare de a-şi asigura o viaţă liniştită prin... fraudă...

— Fraudă?... Fraudă?... Da, cunosc termenul — spuse Sin cu vocea lui puţin hîrîită — este vorba de acţiuni menite a-ţi asigura o viaţă uşoară pe spinarea altora...

8

Umbra e din nou în bancă. Închipuirea-i zboară. Se vede acasă, instalat comod, cu picioarele într-un lighean cu apă — dacă va fi nevoie — şi învăţînd. Şi e ferm hotărît să facă astfel.

Oare aşa va fi?

Ce zici, Sin?

TURNURI SUB REFLECTOARE

Băiatul se opri pe podul de piatră din apropiere. Cuprinse uzina cu privirea, de la un capăt la altul.

Se pomeni spunînd cu voce tare :

— Mare mai e, cît un oraş !...

Se uită repede în jur să vadă dacă nu l-a auzit cineva vorbind singur. Ar putea să rîdă de el.

Nu s-a oprit însă nimeni să-l asculte. Fiecare îşi vedea de drum — oameni gălăgioşi treceau mereu, dintr-o parte în alta, pe pod.

— Acuş trebuie să iasă din schimb, spuse iarăşi cu voce tare. Oare nu se vede ?

Se săltă în vîrful picioarelor, să vadă mai bine pe platou, unde lucrează. Nu-l zări din cauza clădirilor din faţă.

Se apucă să numere reflectoarele aflate la zeci de metri înălţime, pe nişte schele metalice uriaşe, ca la stadion : unul... două... şapte... zece... cincisprezece...

Aproape, pe platoul de montaj, în bătaia razelor, sclipea o turlă înaltă. Poate chiar aceea la care lucra tatăl său !

Coborî repede pe lîngă pod, la poarta pe care începuseră să iasă oamenii din schimb.

— Te-am aşteptat. Am vrut să te iau, să mergem împreună acasă, zise cînd îl zări pe tatăl său, lăcătuşul Ion Bratu.

Băiatul îi simţi pe umăr mîna puternică, fierbinte.

— Va să zică, ai fost la muzeu.

— Da, am fost. Oare cum putea să stea omul în puţ, să sape, dacă ieşeau gaze din pămînt ? Era greu.

— Destul de greu. Se sufla aer în adînc cu un fel de foale. Se săpa anevoie şi cînd era gata, abia că se ajungea la cîteva sute de metri adîncime.

— 4DH-315 !... Sapă adînc de tot, nu-i aşa ? Dar cea care a primit medalia de aur ?

— 3D H-200. Ajunge pînă la 5 000 m. La care lucrăm însă acum... E o instalaţie cu care se forează la mare adîncime. La 7 km !

O clipă de tăcere.

— Sonda pe care am văzut-o la muzeu... era un fel de fîntînă.

— Oarecum. Ţiţeiul se ridica uneori pînă la gură. Se scotea cu găleata Cu calul. Găleata era legată de o frînghie ridicată pe un scripete.

— Am văzut. Se învîrtea calul pînă ameţea.

Au discutat multe. Băiatul, n-a uitat, bineînţeles, să-i amintească şi despre focurile nestinse din regiunea Buzăului. Nimeni nu ştie de cînd ard. Cîteodată le stinge vîntul puternic, dar se aprind din nou. Sînt gazele care se strecoară din adîncul pămîntului, prin crăpături, afară.

Se apropiară de casă.

— Am văzut sonda cu cal — la muzeu — am văzut atîtea, dar nu ştiu cum arată aceea mare, pe care o faceţi la uzină, spuse Ionică deodată.

— Ai s-o vezi mîine. Cînd ieşi de la şcoală, vii pe la mine. Las vorbă la poartă.

*

Nu e nevoie să-ţi arate nimeni unde se află sonda cea mare. O vezi de departe, ţişnind în văzduh dintre clădirile înalte.

Din loc în loc, pe scheletul metalic, pîlpîie violent flăcările aparatelor de sudură.

— Aici, face semn Ion Bratu, ridicîndu-şi ochelarii de pe frunte.

Coboară ca pe o scară fantastică.

— Cum ţi se pare ?

Băiatul o măsoară lungindu-şi gîtul, apoi se uită în jur. Pe platoul asfaltat, acoperit cu o pojghiţă de gheaţă ca sticla, alte sonde, mai mari sau mai mici, fiecare dintre ele însă, enormă faţă de cele pe care le văzuse la muzeul din oraş.

— Acelea erau sonde ? spune cu reproş băiatul.

— La vremea lor, da. Şi apoi, nu uita un lucru, Ionică. Avem o veche tradiţie în construcţia instalaţiilor de foraj.

— Ştiu.

— Ce ştii ?

— Cea dintîi rafinărie din lume a fost înfiinţată în ţara noastră, de românul Mehedinţeanu.

— Unde ?

— Chiar lîngă Ploieşti, aproape de oraşul nostru. În 1857.

— Dacă ştii asta, mai ştii şi altceva...

— De Bucureşti ?

— Da.

— A fost primul oraş din lume iluminat cu petrol lampant. Primele lampioane au luminat străzile la 1 aprilie 1857. Se folosea petrol din rafinăria înfiinţată de Mehedinţeanu.

Ion Bratu fu mulţumit de răspunsurile băiatului. Nici nu se putea altfel. La şcoală, e printre cei mai buni din clasă. E pionier.

— Să vi-l prezint pe fecioru-meu, se adresă unor tineri care, fiind pauză, coborîră şi ei de pe turlă.

— Vişinoiu...

— Neagu Florea.

— Amîndoi utecişti, lăcătuşi buni, adaugă Ion Bratu, şeful de echipă.

Cei doi tineri i-au explicat lui Ionică cum funcţionează motoarele instalaţiei de mare adîncime, cum ajunge sapa, sfredelind rocile, la şapte kilometri sub pămînt.

— Dar astea albe ?

Mai la o parte, cîteva sonde argintii, culcate la pămînt.

— Aşteaptă să le vină rîndul. Să fie duse în schele. Pe Valea Prahovei, în Oltenia, în Moldova...

— Sau mai departe, a adăugat celălalt utecist. În India, în China, în Argentina, în Brazilia, şi în alte ţări unde le exportăm.

Oamenii şi-au reluat lucrul după pauză. Au izbucnit din nou în interiorul sondei flăcările aparatelor de sudură. Numai reflectoarele caută parcă seara. Deocamdată, se uită cu privirile stinse la băiat. Aşa i se pare lui. Asta nu-l stinghereşte. S-a apucat din nou să le numere. Acum, n-o să-i scape nici unul !

De aici, din turla aceasta monumentală, porneşte „sfredelul" care ajunge pînă la 7 km sub pămînt.

Al. Dinu IFRIM

ŞTEFĂNIŢĂ TRANSMITE...

Am trecut acum cîteva zile pe la Podul Înalt. Cîmpia din jur, tăcută în aceste zile de iarnă, păstrează în ţărînă, stins, ecoul luptelor de demult. De undeva, din ceaţa aburie, te aşteptai parcă să apară oştenii lui Ştefan, în pîlcuri aprige, cu arcurile întinse, sfîşiind văzduhul cu săgeţile.

Am plecat cu un sentiment deosebit ; cum se întîmplă cînd păşeşti prin astfel de locuri istorice, ca cele de pe meleagurile vasluiene.

N-am bătut cale lungă şi, în acelaşi văzduh în care săgeţile au înscris de mult o pagină glorioasă, aveam să desluşesc o altă filă, scrisă sub privirile noastre, din istoria contemporană.

La marginea cîmpiei, un om cu tîmplele albite, cu o căciulă trasă pe ceafă. Mă opri şi-mi zise :

— Firul care trece peste cîmpie, îl vezi ? Linia de înaltă tensiune Ştefan cel Mare — Coropceni ! De acolo vine lumina. Şi la mine în casă, tot de acolo vine. A fost dată în folosinţă acum cîteva zile.

N-am mai apucat să-l întreb de unde este. Din Ghergheleu, Pribeşti Serbeşti, Coropceni, Bereasa, Rişcani... Din care sat, dintre cele 48 din raion în care s-au aprins becurile electrice.

S-a îndepărtat urmărind firul ca o arteră groasă, fremătînd de energie.

M-am grăbit să iau trenul, să transmit copiilor alte ştiri culese din alte sate, de pe alte meleaguri pe unde am mai călătorit. Şi anume :

URZICENI. Aici, în acest raion, s-au terminat deunăzi lucrările de electrificare. După Olteniţa, Zimnicea, Feteşti şi Drăgăşani-Vlaşca, Urziceni este al cincilea raion din regiunea Bucureşti complet electrificat.

SLOBOZIA. Complexul de măsuri agrotehnice, creşterea gradului de mecanizare a diferitelor lucrări cu ajutorul celor 620 de tractoare, 422 combine, 270 de semănători şi alte maşini agricole permit realizarea unei bogate recolte. De altfel, unele cooperative din raion, cum sînt Milosteşti, Iazu, Griviţa, Nicoleşti şi altele au obţinut anul trecut aproape 4 000 kg porumb boabe la hectar.

FĂUREI. Echipei întîia condusă de Nicu Mocanu din cooperativa agricolă Surdila Greci, care a realizat de pe suprafaţa planificată mai mult cu 38 tone porumb decît prevedea planul, i s-a repartizat, ca retribuţie suplimentară, suma de 15 296 lei.

TULCEA. La Dunavăţu de Jos a fost inaugurat recent un nou cinematograf sătesc. Aceasta este a paisprezecea localitate cinefiicată în Deltă.

LA ZI LA ZI

Mineralierul românesc „Reșița“ de 25 000 tone, navighează în apele Oceanului Pacific, îndreptîndu-se spre portul canadian Vancouver. Cargoul „Dobrogea“, aflat în prezent în Marea Chinei de Est, este în drum spre portul japonez Nigata. În prezent, pe mările și oceanele lumii navighează peste 30 de nave sub pavilion românesc.

●

În cadrul manifestărilor care precedează sărbătorirea zilei de 24 Ianuarie, colectivul științific al Muzeului „Unirea“ din Iași organizează zilnic consultații și lecții model pentru elevi și studenți, conferințe publice, simpozioane pe teme referitoare la unirea Țărilor Române.

●

Liceul „Unirea“ *din Focșani* a împlinit recent 100 de ani de la înființare. Printre cei 61 elevi care au urmat cursurile gimnaziului din Focșani în anul 1866 se numără și Anghel Saligny, cunoscutul arhitect și constructor.

●

În Dobrogea, prima etapă a festivalului filmului la sate s-a desfășurat în 120 cinematografe. Printre creațiile vizionate de peste 200 000 de cooperatori și mecanizatori au fost și cunoscutele filme românești „Pădurea spînzuraților“ și „De-aș fi... Harap Alb“.

●

Teatrul de păpuși din Craiova a prezentat duminică premierea piesei „Motanul încălțat“, prima din acest an. Cu acest spectacol, colectivul teatrului de păpuși se va prezenta și în fața copiilor din Turnu Severin, Oradea, Tîrgu Jiu, Balș și Caracal.

●

Peste 65 000 de elevi din regiunea Oltenia au vizitat în această vacanță de iarnă noile obiective industriale din regiune și au luat parte la numeroase concursuri recreative.

●

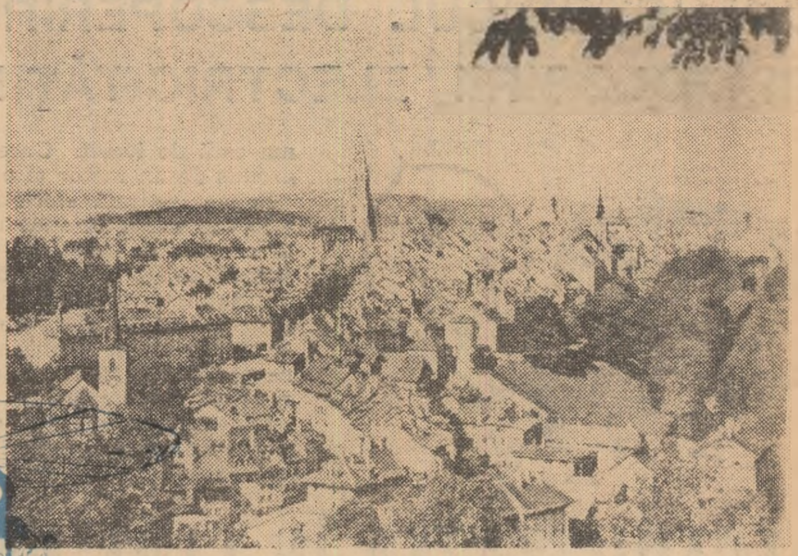
La baza turistică *Durău* de la poalele Ceahlăului a fost organizat un punct muzeistic cuprinzînd expoziții etnografice cu peste 9 000 de piese, reflectînd viața, arta, îndeletnicirile și obiceiurile seculare ale populației din localitățile aflate în trecut în zona lacului de acumulare Bicaz.

●

O vînătoare de iepuri, puțin obișnuită, fără arme de foc, a avut loc zilele trecute în apropierea comunei Smîrdan din raionul Galați. Vînătorii au prins aproape 300 de iepuri vii (destinați exportului) cu ajutorul... plaselor.

CU E.G.R.-1 PE GLOB

DIN GRECIA PE MALUL RONULUI

Orașul de la poalele Acropolei ne-a întîmpinat vesel și zgomotos. Are — cu suburbiile și portul Pireu la un loc — peste 1 850 000 de locuitori! Am sosit aici, în orașul care poartă numele zeiței înțelepciunii, Atena, să participăm la săptămîna filmului românesc.

Mergem pe străzi scăldate într-o lumină vie — deși e iarnă — așa cum numai în sud poți întîlni. Vitrinele, încărcate în acest sfîrșit de an, sînt scăldate în neonul reclamelor.

Deodată, Zdup mă trage de pantalon.

Și ce-mi văd ochii? Doi cunoscuți artiști români: maestrul Ciubotărașu și Silvia Popovici. Participă și ei la deschiderea „săptămînii“.

În cadrul festivității aflăm și filmele ce vor rula: „Pădurea spînzuraților“, „Neamul Șoimăreștilor“, „Darclée“. „La patru pași de infinit“...

Am plecat, apoi, spre Elveția. Și pe drum, străbătînd Adriatica și nordul alpin al Italiei, aveam să aflăm că realizările cinematografiei noastre s-au bucurat de un frumos succes.

Dar acum, atenție la drum!

...Cerul limpede se boltea peste noi și în împărăția lui de azur doar noi stăpîneam. Dedesubt — marea de nori. Negrii, lățoși... se zbuciumau amenințători și poate că, în acele clipe, cerneau peste munții și cîmpiile Austriei fulgi mari, și albi, și pufoși de nea. Dar noi, acolo sus, n-aveam a ne teme. Fluieram încetișor și-nvîrteam cu foc antena radarului, doar-doar oi prinde fulgerînd, pe undeva, din înălțimi, racheta lui Moș Gerilă. Dar n-am avut noroc. Pînă în Elveția, la Geneva, n-a fost chip să mă-ntîlnesc cu cel mai bun dintre moșnegi.

E.G.R.-ul a aterizat lin pe pînza albă a pistei și subsemnatul, cu Zdup după mine, am pornit-o spre oraș. În prag de an, Geneva pare un oraș de pe coasta mediteraneană. Clima plăcută te face să privești cu mirare culmile alpine abrupte care se oglindesc în albastrul lacului, iar Ronul — care străbate prin mijlocul orașului, pare un frumos film colorat, despre acest oraș din Alpi.

Zdup se oprește în dreptul unui afișier. Mă opresc și eu. Citesc: „Expoziție românească de pictură contemporană“. Un băiețel se oferă să ne conducă.

— Eu n-am fost — zice — dar am aflat de la unchiul că e o expoziție fascinantă... Vreți să vă conduc eu?

Ne bucurăm. Băiețelul se numește Wilhelm și are 12 ani.

— Știi să tragi cu arcul? îl întreb.

Rîde.

— Știu la ce faceți aluzie... Dar eu nu-s Wilhelm Tell, ci Wilhelm Sciller. Cu toate astea, tot știu să trag cu arcul.

Ajungem la galeria Cottet-Höhn, una din cele mai cunoscute săli din Geneva. Lume multă. Multă lume se află adunată și în jurul măsuței pe care se găsește cartea de impresii. Îmbufnat că nu-i este permisă intrarea, Zdup rămîne afară. Eu intru cu Wilhelm și admirăm creațiile celor 16 pictori. Sînt aproape o mie de uleiuri, desene, picturi pe sticlă... Din toate se degajă optimismul poporului nostru, frumusețea peisajului românesc.

La ieșire ne oprim lîngă cartea de impresii. Frunzărim paginile într-o clipă de liniște. Impresii, impresii, impresii... Un vizitator scrie: „O expoziție fascinantă...“.

— Aici a scris unchiul! — se bucură micul genevez.

Alte notări: „Este tulburătoare poezia frumosului românesc“. Și peste alte două pagini: „Toată admirația și simpatia noastră pentru acești artiști dinamici și autentici“.

Wilhelm notează și el: „Mi-a plăcut foarte mult“. Și mă întrebă:

— Tu nu semnezi? Nu-ți scrii impresiile?

Surîd.

— Eu le voi scrie în altă parte...

Și le-am așternut acum pe hîrtie pentru voi.

GHEORGHIȚA Reporterul

la telefon MOȘ MARTIN

N-ați auzit niciodată un urs vorbind la telefon? Nu se poate!

Deunăzi a sunat telefonul:

— Ce mai faci? am auzit în receptor.

Era o voce groasă și cam morocănoasă. Așa părea la început...

— Dar cine e acolo? am întrebat.

Cutiuța neagră a receptorului a început să zbîrnîie. Am deslușit un sforăit gros, apoi un fel de hohot înfundat. A încetat brusc.

— Moș Martin e la telefon, cine să fie?!

— De la Băneasa?

— Da. A venit iarna, dar nu-mi pasă. Am o șubă!... Numai friguroasele astea, maimuțele... Și papagalii, și cei sosiți de prin țările calde. Stau toată ziua la adăpost, pe lîngă sobele încălzite. Și chiar tigrul, și leul, cît sînt ei de grozavi, tot la călduricǎ li-i îndemînă acum.

— Dar... Moș Martin? Ce face?

— Eu? N-am liniște pînă nu-mi gîdilă nările cîte un fulg răcoros și alb. Ba, cei mai tineri, ursuleții, se cațără pînă în vîrful copacului din prag.

— Musafiri, vă mai vin acum? Vizitatori...

— Am avut destui în anul care a trecut. Aproape 500 000 (nu-mi închipuiam că ursul știe să și numere!). La primăvară de-acum! La 1 aprilie. Nu, nu-i o păcăleală. Se poate verifica.

Am verificat și așa era. Și am mai aflat încă multe lucruri interesante. Că noii locatari — o pereche de tigri de Manciuria și elefantul — se simt excelent, că puii de lame, antilope, maimuțe, care au venit pe lume în 1965 au crescut mari, că unele păsări exotice s-au mutat în căsuțe noi, iar ierbivorele, cerbii, căprioarele, au primit în folosință, în vecinătate, un vast teren de trei hectare, unde îi veți reîntîlni în primăvară păscînd iarbă verde și proaspătă.

Al. PROFIRIU

BOMBA CU AUTOGRAF

O felicitare, o carte sînt primite cu mai multă emoție și căldură atunci cînd sînt însoțite de autograful celui care ți le dăruiește. E un semn de prietenie și prețuire care îți produce o satisfacție deosebită. Asemenea atenții îți trezesc de obicei dorința de a răspunde însutit, de a răsplăti bucuria ce ți-a fost oferită...

Zilele acestea ziarele au reprodus un autograf care nu are precedent. Generalul Ky, primul ministru saigonez, însoțit de colaboratorul său apropiat, generalul Thien, au vizitat port avionul american „Enterprise“, staționat în apropierea coastelor Vietnamului de Sud. De aici ca și din alte localități, avioanele americane bombardează, după cum se știe, regiunile unde se *bănuiește* că s-ar adăposti patrioți sud-vietnamezi. În urma acestor bombardamente criminale își pierd viața numeroși bătrîni, femei, copii, locuitori ai Vietnamului de sud guvernat de „generosul“ Ky. Cu prilejul vizitei sus amintite, generalul Ky și colaboratorul său și-au pus semnăturile pe o bombă care urma, ca peste cîteva ore, să fie lansată asupra concetățenilor săi. Apoi, s-a fotografiat surîzător lîngă „originalul“ autograf, care, ajuns la destinație, a adus cu el moarte și grele suferințe omenești.

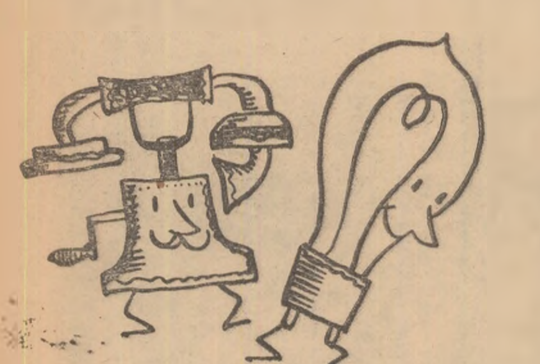
Un gest semnificativ, care demonstrează cu prisosință „patriotismul“ conducătorilor sud-vietnamezi, modul în care slujesc interesele poporului.

Nu știu dacă destinatarii acestei cinice „atenții“ au mai apucat sau nu să descifreze autograful trimițătorului dar, hotărît, el nu va rămîne fără răspuns.

...Pentru că un atograf îți trezește întotdeauna dorința de a răspunde însutit, de a răsplăti cum se cuvine darul ce ți-a fost oferit...

C. NICULESCU

DIN ISTORICUL DESCOPERIRII ȘI FOLOSIRII ELECTRICITĂȚII (IV)

ELECTRICITATEA ÎN ȚARA NOASTRĂ

TELEGRAFUL ȘI TELEFONUL — PRIMELE APLICAȚII

Cele mai vechi întrebuințări ale energiei electrice în țara noastră au avut aplicații directe în domeniul telegrafului și al telefoniei. În anul 1854, după 12 ani de la descoperirea telegrafului Morse, a fost înființată prima linie telegrafică care lega orașul București de Giurgiu. Imediat după aceea s-a construit și linia telefonică București—Predeal. În anul 1890 s-a construit în București prima centrală telefonică. Ea nu avea decît cinci abonați. De-abia peste un an, prin instalarea unei noi centrale, cu 300 abonați, în palatul Poștelor, se poate spune că serviciul telefonic a fost pus la dispoziția publicului. Mai tîrziu, în anul 1893, au fost instalate centrale telefonice în orașele Brăila și Galați. Iar după cîțiva ani, se stabilesc primele comunicații interurbane, București-Sinaia, București—Brăila, București—Galați.

ȘI APOI ILUMINATUL ELECTRIC

Anul 1882 este anul care marchează în țara noastră folosirea electricității pentru iluminat. Mai întîi au fost iluminate salinele din Slănic Prahova, Palatul regal și Cotroceni (cartier în București). Ceva mai tîrziu, peste cîțiva ani, locul lămpilor și al luminărilor a fost luat de becul electric la Teatrul Național din București, Direcția Generală C.F.R. și Grădina Cișmigiu. Prin construirea altei centrale electrice in anul 1884, Timișoara devine primul oraș din Europa cu străzile iluminate electric.

Documentele vremii vorbesc că în anul 1884 a fost iluminată cu electricitate prima casă de locuit. Curentul electric era produs de un motor și un dinam propriu.

Prima centrală electrică din București a fost instalată în anul 1885. Ea era pusă în mișcare de motoare cu petrol și era așezată într-o clădire din curtea Teatrului Național, asigurînd energie electrică teatrului și străzilor din jurul acestuia. 40 000 de lămpi electrice cu fir de cărbune de 10,16 și 26 lumînări era capacitatea maximă a centralei.

Răspîndirea energiei electrice în țara noastră se face în anii 1890—1900, o dată cu construirea uzinei electrice de pe Valea Sadului, care alimenta Sibiul și centralele electrice de la Arad, Sinaia, Craiova, Piatra Neamț, Iași și Bacău. În anul 1871, au apărut primele tramvaie cu cai, iar în 1894 a luat ființă prima linie electrică pentru tramvaie. Ea asigura legătura între cartierele Obor și Cotroceni din București.

FOLOSIREA ELECTRICITĂȚII ÎN INDUSTRIE

În 1899 se construiește centrala de pe rîul Doftana care avea 2 350 cai putere, și alimenta zona petroliferă Buștenari ; în 1907 centrala Cîmpina cu 3 000 de cai putere ; în 1909 uzina de 750 kW de la Moreni și apoi în 1910 o nouă uzină la Cîmpina de 5 000 kW.

Prima uzină modernă este construită în anul 1922 la Florești. Ea avea o capacitate de 6 300 kW. Însă cele mai multe erau concesionate unor monopoluri străine care nu mai făceau nici o investiție și lăsau instalațiile să se degradeze. Astfel încît la expirarea concesiunii, instalațiile în numeroase cazuri erau de neutilizat. În 1938, puterea instalată a tuturor centralelor electrice era de 501 000 kW, exista o singură linie de transport a energiei electrice, la o tensiune de 110 kW, în lungime de 127 km și cîteva linii de tensiune mai mici, iar din cele 13 000 de sate ale țării numai 417 erau electrificate.

ÎN ANII DE DEMOCRAȚIE POPULARĂ

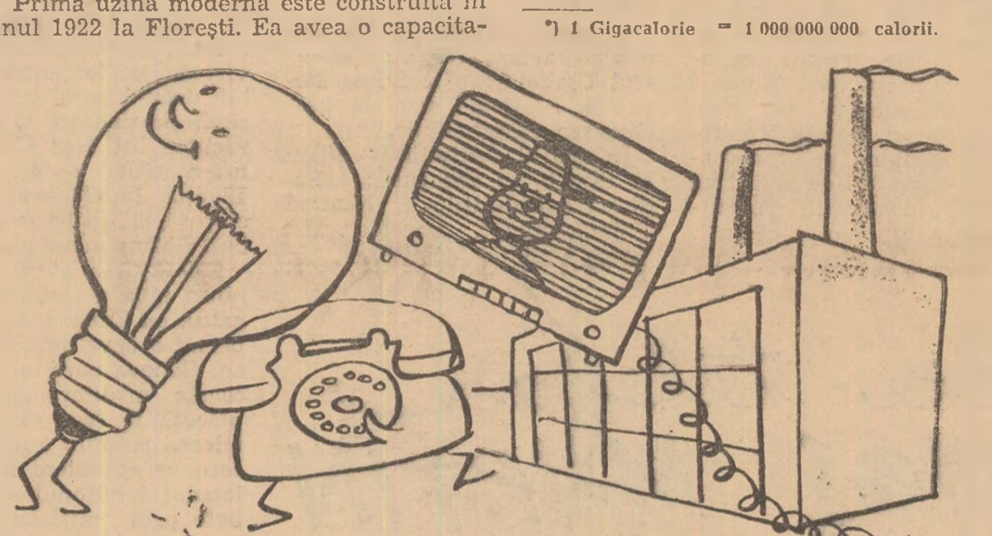
Pentru dezvoltarea bazei energetice a țării, statului nostru a alocat în ultimii 15 ani fonduri de investiții care au reprezentat circa 40 la sută din totalul investițiilor industriale. Producția anuală de energie electrică a sporit de la 2,1 miliarde kWh în 1950 la 17,7 miliarde kWh în 1965, adică de aproape 9 ori. Puterea instalată în centralele electrice este de 3,5 milioane kW, deci de șapte ori mai mare decît în 1938. Astăzi țara noastră produce în 24 de zile mai multă energie electrică decît în întreg anul 1938.

O nouă și importantă etapă pe calea sporirii potențialului energetic al României îl prezintă planul de zece ani pentru dezvoltarea bazei energetice și electrificarea țării, elaborat de Congresul al IX-lea al Partidului.

Pe baza lui, în anul 1975, consumul total de energie electrică va ajunge la 55—60 miliarde kWh, iar cel de energie calorică la 45 milioane Gigacalorii.*) Vor fi puse în funcțiune noi centrale totalizînd o putere de circa 10 milioane kW. Peste 10 ani țara noastră va dispune de o putere instalată de aproape 3 ori mai mare decît în prezent și de 27 ori mai mare decît în 1938.

A. NEAGU

*) 1 Gigacalorie = 1 000 000 000 calorii.

DE VORBĂ CU CITITORII

Noul an a sosit doar de cîteva zile și totuși prietenii mei mi-au trimis teancuri, teancuri de scrisori. Unul dintre aceștia, **Nistor Mihai** din clasa a VI-a de la Școala generală din **Prilog**, raionul **Oaș**, ne scrie o veste extraordinară : în școala lui au apărut

CEI TREI MUȘCHETARI

Destoinici, gata oricînd să sară în ajutorul celor nedreptățiți au sosit într-o zi în grădina școlii. De data aceasta Portos, Aramis și Atos, la îndemnul lui D'Artagnan au apărut fără pălării cu pene, fără mantii și fără spade. Asta înseamnă că nu a fost nici o luptă, nici o bătălie, veți spune. De necrezut ! Și totuși o bătălie s-a dat. Mușchetarii s-au luptat vitejește cu gerul care a încercat să răpună pomișorii sădiți în preajma școlii. Bănuiți oare cine erau acești voinici ? — Pionieri ! Vasilică, Ionel, Petruț și Mihai întotdeauna gata să ajute la înfrumusețarea școlii, întotdeauna bine pregătiți la lecții, patru dintre elevii fruntași.

POVEȘTILE ȘI GEOGRAFIA

Veți spune poate că nu există nici o legătură între povești și geografie. Poate. Dar prietena mea **Sucaciu Lidia** din clasa a V-a de la Școala din comuna **Mîndra**, raionul **Făgăraș**, mi-a scris două pagini despre acestea și m-a convins că este ceva...

Dar mai bine să vă povestesc. Intr-o zi, Lidia s-a așezat la masă cu gîndul să învețe la geografie. Manualul era lîngă ea, deschis, trebuia doar să învețe. Să înceapă, aici era greul, dar n-a început. De alături i-a făcut cu ochiul o carte de povești, cu poze frumos colorate, o lume întreagă de feți frumoși, Ilene Cosînzene, palate fermecate. Și Lidia a citit o poveste apoi, vrăjită parcă, a citit încă una și încă una...

A doua zi, la ora de geografie, în catalogul clasei a apărut un 5. Cine era vinovatul ? Lidia, Lidia cu poveștile ei. „Am fost tare necăjită" ne scrie ea. Te cred. Și sînt sigur că nu se va mai repeta mai ales că după aceea ai învățat bine și ai luat un 8. Ți-ai îndreptat greșeala. Se vede că ai voință, că poți lua note bune. Fii atentă însă, cînd trebuie să înveți, învață ! Lectura — după lecții.

Printre plicurile primite sînt multe, multe felicitări de la Casa pionierilor din **Brașov**, **Piatra Neamț**, **Constanța** și alte orașe din țară, de la pionieri ca **Stoicescu Marinela**, **Paiovici Branchița** și mulți alții. Lor și tuturor celorlalți prieteni ai „Scînteii pionierului" le urăm, la început de an, multă sănătate și succes la învățătură !

Instructorul VALENTIN

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ÎNGRIJIREA NASULUI

Astăzi vom vorbi despre îngrijirea corectă a nasului. Așa după cum ați învățat și voi la anatomie, nasul este un organ important al corpului omenesc.

Prin nas intră și iese aerul necesar funcției respiratorii. Mucoasa care-l căptușește pe dinăuntru, încălzește, umezește și curăță de praf, fum și microbi acest aer, înainte de a ajunge la celelalte căi respiratorii și la plămîni ; de aceea respirați mereu numai pe nas ! Nasul are legături directe cu sinusurile feței (găuri în interiorul oaselor feții, care dau rezonanță vocii), cu urechile medii, cu orbitele și cu restul căilor respiratorii (faringe, laringe, trahee, bronhii). Prin circulația sanghină nasul vine în contact cu vasele mari de la baza creierului și cu meningele, învelișurile acestuia.

În primul rînd, feriți-vă de guturai, protejîndu-vă corpul și picioarele de frig, folosind din plin mijloacele de călire ale organismului. Este necesar să evitați contactul cu persoanele bolnave.

Întrețineți curățenia nasului numai cu batista păstrată cu grijă într-un buzunar. Batista nu se împrumută și nici nu trebuie să capete altă întrebuințare.

Cînd suflați nasul, despăturiți batista și suflați încet și pe rînd fiecare nară, în parte. Obiceiul de a sufla puternic și deodată ambele nări este periculos pentru că o parte din mucozitățile aflate în nas pot să treacă în sinusurile feței sau în urechile medii, îmbolnăvindu-le.

Cînd vă spălați sau faceți baie aveți grijă să nu trageți apă pe nas, deoarece vă puteți expune la îmbolnăvirile urechilor și a sinusurilor feței.

Nu este bine și nici frumos să vă scobiți cu degetele în nas. Aceste obiceiuri pot provoca infecții care se pot propaga de la nas la vasele și învelișurile creierului.

Nu mirosiți prea de aproape florile și evitați să stați în încăperi cu praf. Mirosurile puternice îmbolnăvesc adesea mucoasa nasului.

Dr. Viorica VASILIU

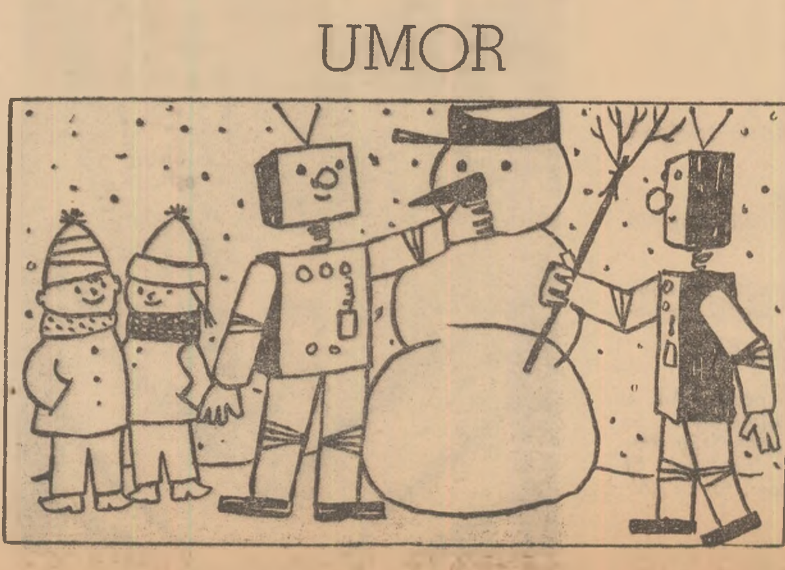
CURIOZITĂȚI

FIBRE TEXTILE DIN OȚEL. În Suedia a început producerea unui nou soi de fibre textile. Materia primă este oțelul inoxidabil. El este tras în fire groase de 0,007 mm (25 de fire au grosimea unui fir de păr omenesc). Produsele textile țesute din aceste fibre pot fi supuse unor mari solicitări. Din ele se pot face covoare, îmbrăcăminte, tapiserii pentru vagoane de cale ferată sau autobuze etc.

CARTE LILIPUT. În R.D.Germană a fost tipărită o carte care are dimensiunile 38 x 48 mm. Ea cuprinde în întregime operele lui Goethe. Numără 688 de pagini și este una din cele mai mici cărți din lume.

FRUCTE NEOBIȘNUITE. În jungla africană crește o plantă cu fructe mici, roșii. Miezul lor amestecat cu alte alimente nu schimbă gustul acestora. Dacă fructele sînt consumate înainte de masă, funcțiile gustative ale omului se modifică atît de mult încît timp de 1—2 ore orice aliment acru pare dulce. Băștinașii folosesc neobișnuita proprietate a acestor fructe în alimentația lor.

UMOR

ȘCOALA SPORTULUI: GIMNASTICA

CÎND PARALELELE... SE ÎNTÎLNESC

„Imposibil ! Este o eroare — veți zice. Dacă se întîlnesc, nu sînt paralele". Aveți dreptate. Acum însă vorbim de alte paralele... O tînără și o fetiță descifrează abecedarul pretențios al măiestriei sportive.

NONA, REPETĂ DE ZECE ORI!

Comanda se aude limpede în liniștea ce s-a așternut. Tînăra se oprește să-și aranjeze o buclă rebelă alunecată pe frunte. Se apropie de bîrnă...

ESTE MARȚI

Ora de balet i-a plăcut. Maestrul Zirra a lăudat-o. Expresivitatea și plasticitatea — două calități necesare unei gimnaste — i-au devenit proprii. Tînăra campioană a țării, Nona Știucă, cea mai bună junioară, trece apoi la un aparat pretențios : bîrna. Execută elemente de categoria „maestre": piruete înapoi, sărituri, stînduri în mîini. Lucrează elegant, cu energie. Un exercițiu n-a fost suficient lucrat. „Nona, repetă ! Repetă ! Mondialele bat la ușă !".

APOI, JOI :

Totul a trecut cu bine. Este mulțumită. Tovarășul antrenor Petre Dungaciu surîde. Baletul, bîrna, solul și acum paralele inegale. În vacanță a lucrat zilnic, peste cîteva zile va face la fel. Trece la elemente cu părăsirea „prizei". Sînt spectaculoase. Eu le notez entuziasmat. Vocea antrenorului pune diferite amănunte la punct : „Nona, bine ! Repetă însă de... 20 de ori ! Vreau foarte bine !" Tînăra execută. O așteaptă confruntări dificile.

ÎN SFÎRȘIT, SÎMBĂTĂ

O repetiție generală : balet, acrobatică, paralelele, bîrna. În atenție : săriturile și solul. Nona execută : roți laterale, săritura peștelui ; trece prin *stînd pe mîini*. O dată, de zece ori, de o sută de ori. Ce neobosită este Nona ! Un campion nu obosește ! Covorul mare și verde devine o pajiște pe care tînăra zburdă. Ținuta gimnastei îți amintește idealul sculptorilor antici. Elementele de dans clasic alternează cu cele moderne... E sîmbătă, apoi iar marți, joi...

TE LAȘI, NINA?

Sala părea imensă, calul cît casa, iar bîrna... un chin. De atunci frunzele au picat de trei ori. Nina a crescut și-a devenit la 10 ani, campioana României la gimnastică — copii. Are o prietenă și o colegă, pe Nona. Deci...

AȘA A FOST MARȚI :

Bîrna a necăjit-o. Cumpăna pe un genunchi, pași alergați și coborîrea prin sprijin plutitor n-au mulțumit-o. Nici celelalte elemente mai pretențioase pe care le-a făcut. Ceilalți au fost satisfăcuți. Ea și antrenorul, nu. Imitîndu-și prietena, pe Nona, a luat totul de la început. A plecat fericită. Are ceva din tenacitatea Nonei, din voința ei...

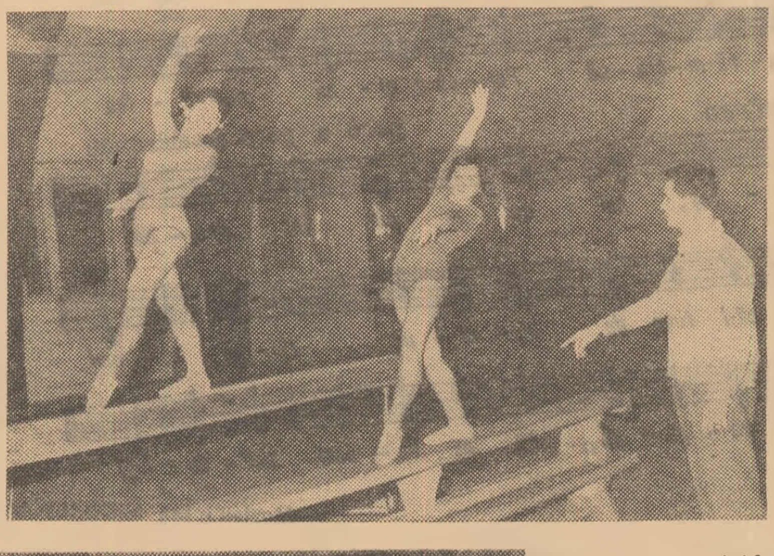
S-A FĂCUT JOI

Cîndva privea speriată paralelele inegale. Acum e mare, are... 11 ani și se avîntă. Execută elemente de juniori, chiar de seniori. Antrenorul o îndeamnă să fie îndrăzneață. Azi a observat exercițiile Nonei pentru dezvoltarea forței. A încercat și ea, o dată, de zece ori. Pauză. Apoi, de la început. Un gimnast trebuie să fie puternic. Și Nina nu se lasă...

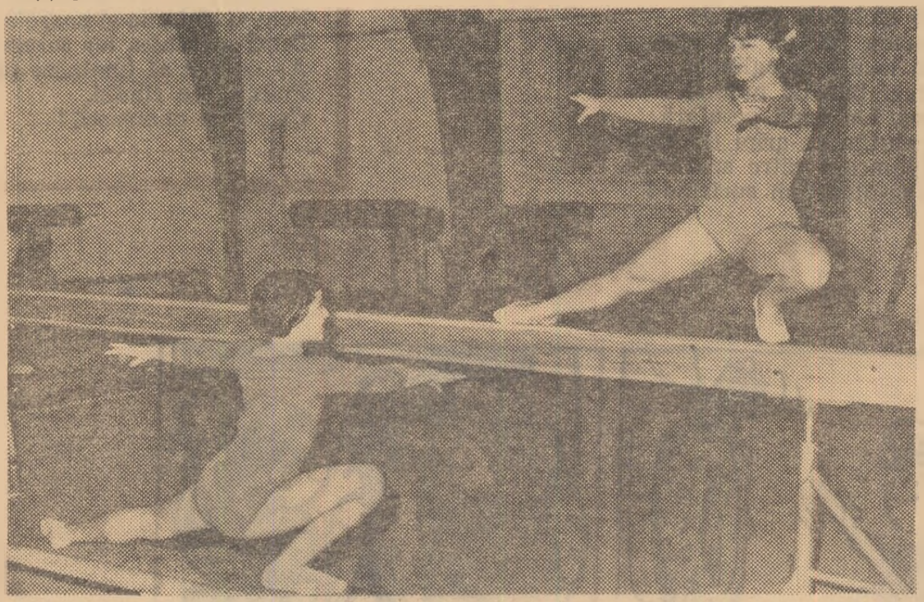
SÎMBĂTĂ...

A lucrat alături de Nona la balet și la „acrobatice". Îi plac salturile prietenei. Încearcă s-o imite. Cele pe un picior îi reușesc, ca și cele laterale și înainte. Cu răbdarea, treci marea... Urmează solul. Antrenorul nu se poate abține : „Bine, Nina !" Apoi zîmbește. Leit Nona de acum cinci ani ! Nina, mica campioană, e pe un drum bun.

Apoi, marți, joi... și multe sîmbete, dar...

Intre bancă și bîrnă stau numai vîrsta și munca. Bravo, Nona ! Curaj, Nina !

E adevărat : Nona e pe bîrnă — Nina încearcă pe bancă ; Nona e mai sigură — Nina e... mai tînără. Dar geometria figurii este aceeași.

ȘTAFETA NEVĂZUTĂ

Două prietene : utecista Nona Știucă, eleva din clasa a X-a C a Școlii medii nr. 10 din București și Nina, adică pioniera Ecaterina Minculescu, elevă în clasa a V-a a Școlii generale nr. 28, tot din Capitală. Două sportive, două paralele pe harta sportului românesc. Prima a preluat ștafeta măiestriei de la Leuștean, Iovan, Liță ; a doua, Nina, o urmează îndeaproape, fidel, pas cu pas. Idealul celei micuțe este Nona. Vrea să parcurgă drumul ei, dar cît mai rapid. De aceea lucrează, lucrează... Nina se numără printre primele 12 gimnaste ale țării. Nu e mulțumită. Vrea în primele rînduri. Apoi, sînt și „mondialele"... Deci două paralele ce se vor întîlni pe coordonatele gloriei. Chezaș le este succesul de pînă acum, plus ambiția, munca, perseverența, încrederea în antrenor. Încă un amănunt : amîndouă învață bine de tot.

Tiberiu BAN

PERFORMERII ANULUI 1965 (II)

In primul număr al gazetei noastre din acest an, ați făcut cunoștință cu performerii anului 1965 la cîteva dintre disciplinele sportive îndrăgite de voi. Ancheta noastră **„Cele mai bune performanțe sportive realizate de copiii patriei noastre în 1965"** cuprinde însă mai multe discipline sportive la care sute și sute de copii au realizat performanțe deosebit de valoroase pentru vîrsta lor.

CALARIE :

Fete : 1. **Ionescu Gabriela,** 13 ani, București. Vice-campioană republicană de senioare la proba de obstacole. In etapa premergătoare finalei, a întrecut-o chiar și pe Nițulescu Liliana, actuala campioană a țării. 2. **Mironescu Ivett,** 11 ani, București, finalistă a campionatului republican, rezervat juniorilor. 3. **Pele Mariana,** 13 ani, Timișoara, finalistă a campionatului republican rezervat junioarelor.

Băieți : 1. **Podaru Ovidiu,** 13 ani, Craiova. Campion republican de juniori. 2. **Aluneanu Mihai,** 14 ani, București. Locul I și II (a concurat pe doi cai) în proba de obstacole a campionatului republican rezervat juniorilor. 3. **Popa Ion,** 14 ani, București. Locul III în finala campionatului republican rezervat seniorilor. Înaintea lui, nu s-au clasat decît Gheorghe Langa, maestru al sportului, și Silea Mircea, de la „Știința"-București.

TENIS DE MASA :

Fete : 1. **Crișan Carmen,** 14 ani, Oradea. Campioană republicană de juniori la probele de simplu și dublu mixt. 2. Surorile gemene **Corodi Maria și Corodi Hainal** (15 ani) din comuna Sînion — Lunca regiunea Brașov, cîștigătoare a nenumărate concursuri. 3. **Spiridon Nicoleta,** 12 ani, Iași. O adevărată revelație a spartachiadei republicane.

Băieți : 1. **Macovei Cornel,** 12 ani, Iași. O nouă speranță a tenisului de masă românesc. Excepțional la învățătură. 2. **Naftali Gheorghe,** 11 ani, Tg. Mureș. Cel mai bun dintre jucătorii de vîrsta lui. 3. **Gheorghe Doru,** 12 ani, București. Foarte dîrz și în același timp foarte modest, un exemplu pentru toți.

PATINAJ ARTISTIC :

Fete : 1. **Moiș Elena,** 13 ani, București. Campioană republicană de senioare. 2. **Ion Aurica,** 9 ani, București, cîștigătoarea tuturor concursurilor la cat. 8—9 ani. 3. **Huștiu Beatrice,** 10 ani, cîștigătoarea tuturor concursurilor organizate la categoria 10—12 ani.

Băieți : 1. **Dragoș Sandu,** 13 ani, București. 2. **Săveanu Dan,** 13 ani, București. 3. **Fazecaș Gheorghe,** 10 ani, București.

Perechi : **Georgescu Liliana și Săveanu Dan,** amîndoi au 13 ani. Sînt din București. De doi ani dețin cele mai frumoase performanțe în proba de perechi. Sînt cîștigătorii tuturor concursurilor de vîrsta lor.

PATINAJ VITEZA : (categoria 10—12 ani).

Nimereală Rodica, recordmenă republicană în probele de 100 m; 200 m; 300 m; 500 m ; **Romașcanu Paul,** recordmen republican la aceleași probe

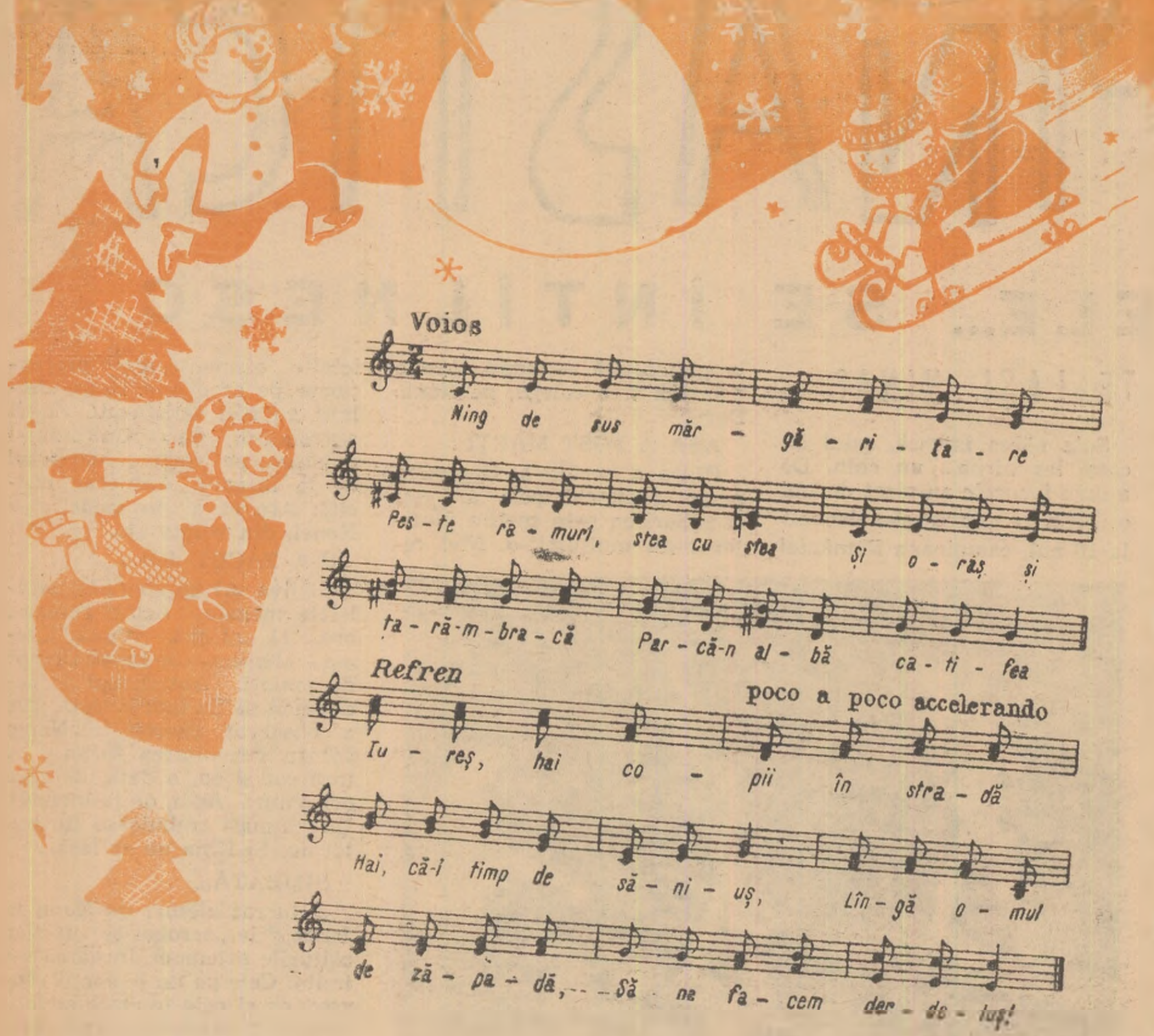
TENIS DE CIMP : (campioni republicani la copii) :

Categoria 9—10 ani **Lupea Carmen** — Cîmpia Turzii. **Manea Florin** — Hunedoara Categoria 10—11 ani : **Călin Adriana** — București. **Marcu Traian** — Brașov Categoria 11—12 ani : **Georgescu Paraschiva** — Hunedoara. **Nemeș Dan** — Cîmpia Turzii

Sîntem convinși, dragi copii, că în noul an în care am pășit, 1966, veți obține performanțe și mai valoroase. Și cînd spunem acest lucru, ne gîndim la terenurile și sălile de sport care vă stau la dispoziție, la inimoșii antrenori care sînt gata să vă împărtășească din experiența lor, să vă îndrume cu siguranță și competență pașii pe drumul măiestriei sportive. Totul depinde numai de voi !

Radu POPA

CÎNTEC VESEL DE IARNĂ

Versuri : Mihail COSMA

Muzica : Ion NICORESCU

Ning de sus mărgăritare
Peste ramuri, stea cu stea
Și oraș și țară-mbracă
Parcă-n albă catifea.
Iureș, hai copii în stradă,
Hai, că-i timp de săniuș ;
Lîngă omul de zăpadă
Să ne facem derdeluș !

Sub steluțele pufoase
Doarme parcul înghețat,
Însă lacu-i ca oglinda,
Numai bun de patinat.
Iureș, hai copii pe-afară
Să plutim pe-aripi de vînt
Și pe-acasă către seară
Să ne-ntoarcem surîzînd !

SCOARȚA DIN PERETE

Cîte mame și bunici
strîns-au lînă și arnici
și-aripi mici de licurici
scoarța să o țeasă, cîte ?
și cîți baci propțiți în bîte
prin poiene mohorîte,
tremurul în toamnă-al foii,
vîntul vechi și torsul ploii
le-au păstrat în lîna oii ?

Păsări cu măiastră limbă
ies din scoarță și se plimbă,
locul de cuibar și-l schimbă.

Pleoape grele de lalele
se-ntrețes prin rămurele
cu vopsele curse-n stele.

Scoarța șade de un veac
și-n ea paște calul pag
al lui Gruia-al lui Novac...

Cu mireasmă de gutui
cîți copii, întîi și-ntîi
te-au zărit la căpătîi ?

Gheorghe TOMOZEI

NOAPTE ȘI ZI

Așa este făcută vremea, copii :
Jumătate din noapte, jumătate din zi.
Pricina
E de la cine curge peste pămînt lumina.
Cînd vine de la soare
Foșnește proaspătă, ca o ninsoare,
Stîrnind în atingere păsările, frunzele, șoaptele...
— Bună dimineața !
— Bună dimineața !
— V-ați băut cafeaua sau laptele ?
Cînd vine de la stele și de la lună
Lumina sclipește a brumă
Iar ceasornicul bate... noapte bună !

Noapte-zi...
Noapte...
Așa este, și altfel nici nu se poate,
Pentru că Luna și Soarele,
După mecanica lor cerească,
Au hotărît să lumineze pămîntul
Fiecare, cu rîndul,
Ca să nu obosească !

Petre GHELMEZ

SERVIETA CU BUCLUC

Copiii pe care ii vedeți sînt de la Școala generală din comuna Dănceni, raionul Valea Mare, regiunea Oltenia. Chiar acum, au ieșit de la școală...

— Gata, cărțile le-am plasat, acum hai și noi, spune Ghițoaica Mihai.
— Îndată, te prind și eu, spune răsuflînd din greu, Brează Alexandru.

— Grozavă călătorie și ce mai păcăleală pentru tovarășul șofer, nici nu știe că mai are doi pasageri în plus.
— Ai dreptate, numai că mie mi-au cam... amorțit mîinile. Ar fi bine să coborîm cînd mașina va fi sus, pe deal și va micșora viteza...

— Cînd o să le povestim celorlalți cum a decurs călătoria, o să moară de ciudă.
— Da, dar trebuie să mai înflorim și noi și, mai ales, să nu le spunem ce frică am tras c-o să cădem sub roți...

— Aoleu, am uitat servieta agățată. O iau la fugă, ține și paltonul că mă încurcă, spune Brează.
— Te aștept la pădurea Vrancea...

— Măi Brează, măi, ai făcut-o. Ai uitat servieta, n-ai prins nici mașina... Da, barem erai iscălit pe cărți ?
— Eram. Mai bine n-aș fi fost, or să rîdă toți de mine...

Elena MANESCU
(După corespondența pionierei DRĂGUȚ FLORICA). Desene : Puiu MANU

DRAGI COPII !

AȚI CITIT CU ATENȚIE ACEST NUMĂR ? EI, ATUNCI LUAȚI CREION ȘI HÎRTIE ȘI SCRIEȚI-NE CE ANUME V-A PLĂCUT MAI MULT.

REDACȚIA

Adresa noastră este: Redacția „Scînteia pionierului" București, Piața Scînteii nr. 1

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361